

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben, 2024. október 6-án.

Máté evangéliuma 26. rész 35. verse: „Péter így válaszolt: Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg. Ugyanígy beszélt a többi tanítvány is.”

Kedves Testvéreim!

A mai napon különösen is megrendítő Péternek a fogadkozása. Kimondja, hogy Jézus Krisztus személye olyan számára, amiért kész meghalni is. Október 6-án emlékezünk az aradi vértanúkra, a 13 tábornokra, és a Budapesten kivégzett Batthyány Lajos miniszterelnökre, akik egy ügyért, a haza szabadságáért adták életüket, és ha nem is mondták ki, de megvalósították: ha meg is kell halnom a szabadságért, akkor sem tagadom meg ezt az ügyet. Péter pedig egy ennél nagyobb célért, egy fontosabb személynél, Jézus Krisztusért kész meghalni.

Azt is tudjuk, hogy mi történt Péter fogadkozását követően. Pár órával később, amikor Jézus annyit kért tőle, hogy maradjon ébren, amíg Ő imádkozik, akkor Péter a másik két tanítvánnyal együtt, Jakabbal és Jánossal, akik ugyanúgy fogadkoztak, hogy nem tagadják meg Jézust, szépen elalszanak. Számon is kéri őket a mi Urunk, hogy „nem tudtok egy órát sem virrasztani velem?” Majd figyelmezteti is őket: „Virraszatok, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen.” (Máté evangéliuma 26. rész 40. verse) Majd eltelik még néhány óra, és Péter háromszor tagadja meg Mesterét, miközben a többi tanítvány szépen elfutott. Halljuk Péternek, meg a többi tanítványnak a fogadkozását, és tudjuk, hogy úgysem sikerül megvalósítani.

Mi vajon soha nem tettünk még fogadalmat Istennek? Esetleg egy nehéz dolgozat előtt, hogy Uram, ha most megsegítesz, akkor sokkal jobban fogok figyelni Rád, vagy többet járok templomba? Ha sikerült a dolgozat, akkor meddig tartott ki a lendület? Egy vasárnapra? Vagy kettőre? Súlyos műtét, vagy orvosi beavatkozás előtt, hogy Uram, ha most megtartasz, akkor én életem végéig figyelek Rád! Meddig tart egy ilyen fogadalom? Néhány hónapig, vagy néhány évig? A tatai gyülekezet egyik presbitere volt vitéz Becsák László, aki elmesélte, hogy a Don-kanyarban azért imádkozott, hogy Isten hozza haza, és akkor minden vasárnap ott lesz a templomban. Isten úgy hozta haza, hogy súlyos beteg lett, majdnem belehalt, de ez a betegség mentette meg attól, hogy a csata sűrűjébe bekerüljön. Azt is elmondta, hogy minden igyekezetével azon volt, hogy ezt a fogadalmát megtartsa, de volt olyan, hogy mezőgazdasági munka, vagy más egyéb ok miatt képtelen volt rá. Akkor teljesítette a fogadalmat? Ha szó szerint vesszük, akkor azt kell mondanom, hogy nem. Egyébként pedig, ismerve az életét, azt mondom, hogy igen.

Péter kimondta: „Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg.” Sikerült megtartania a fogadalmát? Nem. Emiatt Péter elveszítette az apostoli feladatát? Erre is az a válasz, hogy nem. Jézus Krisztus megújító szeretete ott maradt mellette. Éppen ezért azt is szeretném, ha tudatosítanánk: ha hiányzik is egy vasárnapon az istentiszteletről, attól még lehetek jó tanítvány. Ha kimarad egy nap a Bibliaolvasásból, akkor még nem veszítettem el az örök életet. Lehet, hogy betegség miatt van kimaradás, vagy valaki más betegsége miatt történik ez. Lelki erőtlenségben vagyunk, vagy figyelmetlenség, vagy bármi más miatt történhet ilyen kimaradás. Éppen ezért azt kell kimondanom, hogy nem a teljesítéssel van a baj, hanem az ilyen fogadalmakkal. Isten nem várja el ezt tőlünk, mert ez nem szerinte való. Jézus Pétertől sem várta ezt a fogadalmat, sőt még a menekülési utat is felkínálta, amire Péter csak még erősebben fogadkozott. Vannak természetesen Isten szerinti ígéretetek is, de erről majd az igehirdetés végén fogok beszélni.

„Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg.” Ezek után mondhatnánk azt is, hogy olyat fogadjunk meg, amit biztosan teljesíthetünk. De van egyáltalán ilyen? Emberi gyengeségeink úgyis utolérnek minket. Túrmezei Erzsébet szépen foglalja ezeket össze az egyik versében, éppen Péter tagadása kapcsán. „Mert olyan könnyű azt kimondani | egy izzó percben: Meghalok Veled! | De annyi minden visszahúzna még, | ha ránk borul a szörnyű éjszaka, | ha megérint a fagyos lehelet. || Talán csak egy kisgyermek mosolya, | vagy a hitves könnyfátyolos szeme... | Susognak a szélben ringó habok: | a halászbárka, az otthon képe hív... | Óh, legalább búcsúzni kellene! || Hamu alól az életöszton is | felparázslík: Óh, Ily hirtelen? | Egy percre olyan szép lesz a világ, | átölel minden színe, illata! | S már el is hangzott a »Nem ismerem«!” Jézust megtagadni nem olyan nehéz, mint azt gondoljuk. Éppen ezért vigyázzunk a fogadalmainkkal.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben, 2024. október 6-án.

Viszont Péter szavai nyomán azt is szeretném tudatosítani, hogy nem mindenki lesz vértanú. Isten ezt az áldozatot csak kevesektől kéri. Mégis fogadkozik Péter, meg fogadkozik a többi tanítvány is, a további tíz, aki még ott maradt, hogy készek meghalni Jézusért. Ekkor nem halt meg közülük senki. Sok tanítvány volt István vértanú idejében, de mégis csak keveseket végeztek ki a zsidók, István megkövezése volt az első, ami a Krisztus követő gyülekezetben megtörtént. Ha kicsit tovább ugrunk az évszázadokban, akkor azt is elmondhatom, hogy sokan voltak azok, akiket beidézték a törvényszék elé Pozsonyba (zárójelben jegyzem meg, hogy ennek éppen 350 éve van), de csak negyvenegyen vállalták a gályarabságot Jézusért, és csak tizenöt olyan prédikátor és tanító volt, aki vértanú halált halt a megpróbáltatások miatt. Ma is vannak Jézusnak tanítványai a Közel-Keleten, de csak kevesen válnak vértanúvá. Isten csak kevesektől kéri ezt az utat.

„Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg.” Ez a mondat Péter életében is megvalósult kicsit több, mint 30 évvel később. Nem Jézussal együtt halt meg, de életét adta Jézus Krisztusért. Nem ott, és nem akkor, amikor megfogadta, de úgy, ahogyan megfogadta. Kész volt meghalni Krisztusért. De nagypénteken ennek még nem volt ott az ideje. Még feladata volt Péternek, hogy hirdesse az evangéliumot sokfelé. Isten öneki mutatta meg, hogy menjen a pogányokhoz is, és elindult a római Kornéliusz házához, hogy őket is Krisztushoz vezesse. Az ő küldetése nem az volt, hogy nagypénteken a Mesterrel együtt haljon meg.

„Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg”. Ez a fogadalom azonban minden ellenvetéssel együtt, valóság kell, hogy legyen. A küldetésünk nekünk is az, hogy Jézus Krisztussal haljunk meg, hiszen csak így lehet örök életünk. A Timótheushoz írt levélben olvassuk: „Igaz beszéd ez: Ha vele együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is.” (Timótheushoz írt második levél 2. rész 11. verse) Vajon mi látjuk-e ezt a küldetésünket? Látjuk-e azt a mindennél fontosabb feladatot, hogy ne tagadjuk meg Jézust? Akkor sem, hogyha mindenki más megtagadja. Akkor sem, hogyha nem látszik divatosnak a keresztyén hit. Akkor sem, hogyha személyes kellemetlenségek adódnak belőle. Ne tagadjuk meg Jézust!

Sokszor mondják, hogy nem normális az, aki Krisztusban hisz. Mi haszna van belőle? Miért jó neki? Nem lesz beteg? Nem hálnak meg a hozzátartozói? Nem lesznek fájdalmai? Nem lesznek terhei? Jézus Krisztus soha nem beszélt arról, hogy ezek elmúlnak. Ő arról beszélt, hogy mindezekben soha nem hagy magunkra. Elmondta az ígéretet, amikor felment a mennybe, hogy „veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”. (Máté evangéliuma 28. rész 20. verse) Mi minden nehézségben és minden fájdalomban, minden teherrel együtt is Jézussal élhetünk. Ha pedig ez így van, akkor Ővele halunk meg, és Ővele együtt élünk örökké!

Valamit azért nekünk is meg kell fogadnunk. Ha nem is olyan értelemben, mint ahogyan Péter ki mondta, de azzal a tartalommal: „ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg”. Alapvetően ezt mondtuk ki a konfirmáció alkalmával: „Ígérem és fogadom, hogy Jézus Krisztusnak igaz követője, református keresztyén anyaszentegyházunknak egész életemben hűséges, úrvacsorával rendszeresen élő, szolgáló és áldozatkész tagja leszek.” Egész életemben Krisztussal szeretnék élni!

Péter, egy hirtelen pillanatban kimondott valami olyan fogadalmat, amit nem tudott megtartani. Ott és akkor nem halt meg Jézussal. Mégis együtt élt vele, hirdette azt az örömhírt, hogy milyen jó Krisztussal élni, és hűséges maradt hozzá élete végéig, amikor is a hitéért mártírhalált halt. Nekünk, mai tanítványoknak az ígérete ugyanaz lehet, mint Péternek. „Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg.” Éljük minden napon Krisztussal, hogy vele halhassunk meg, és Őbenne mienk lehessen az örök élet ajándéka. A kérdést felteszi nekünk is ez az evangéliumi történet: kitartó, hűséges tanítványa vagyok-e Jézusnak?

Amen!